

Sanne's Verdwijning

Het vervolg op Sanne, Manon,
Els en Bianca

Eerste druk 2024

© R. Anouke van der Wart

Correctie en redactie: Mireille

ISBN:

Deze roman is fictie. Namen, personages en gebeurtenissen zijn ofwel het product van de verbeelding van de auteur ofwel fictief gebruikt. Enige gelijkenis met werkelijke gebeurtenissen of bestaande personen berust geheel op toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enig andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

*In herinnering aan
Antoinette Ko(o)men
Op veel te jonge leeftijd
Overleden*

Hoofdstuk Een

DRIE JAAR LATER

Karen is door de tijd nog een stuk opgeknapt en heeft leren leven met haar rechtzijdige verlamming. Binnenshuis loopt ze een klein stukje met een kruk maar het grootste gedeelte gaat nog met de rolstoel. Om toch zelfstandig weg te kunnen heeft ze de beschikking over een elektrische scootmobiel en daar kan ze zich prima mee redden.

Haar moedertaal Engels is nooit meer echt teruggekomen, maar haar Nederlands is alsof ze hier is geboren. Hoe dit kan zijn de specialisten niet achter gekomen. Het blijft een geheim van haar hersenen en hoe die werken na de hersenbloeding.

Over de geboorte van haar dochter Lilly, die sinds de dag dat Karen haar hersenbloeding kreeg, door Els en Bianca als hun eigen dochter wordt opgevoed, heeft ze geen woord meer gesproken.

Wel weet ze nog dat ze met Robert getrouwd is en drie zonen heeft. Lilly is blijkbaar volledig uitgewist. Toch wordt dit door ons als positief gezien omdat ze de eerste jaren fysiek niet in staat is om voor een baby te zorgen.

Els en Bianca zijn er vanaf dag één vanuit gegaan dat als Lilly terug naar haar moeder zou gaan, het een hele tijd zou gaan duren voor dit mogelijk was. Nadat bleek dat Karen fysiek niet in staat is en ook de geboorte van Lilly volledig bij haar te zijn gewist, is in samenspraak met Robert besloten om Lilly als hun eigen dochter op te voeden.

Robert wilde absoluut geen enkele druk op Karen leggen en gunt haar alle tijd die ze nodig heeft voor haar revalidatie.

De boerderij waar ze wonen is voor rolstoelgebruik aangepast en er is een lift aangelegd zodat ze ook op de bovenverdieping kan komen.

Hun twee zonen zitten op de middelbare school. De oudste op het VWO en de jongste heeft ervoor gekozen om installatie-monteur in de elektrotechniek te worden.

De oudste, Ryan, is in Amerika gebleven en zit daar op de universiteit en studeert biologie. Hij woont op de campus en gaat twee keer per jaar naar Nederland om zijn ouders en broertjes te zien. De afgelopen twee keer nam hij zijn vriendin Claire mee.

Robert heeft zijn kinderen op het hart gedrukt om waar hun moeder bij is, nooit en te nimmer over hun zusje te praten. Die is er niet en is er zelfs nooit geweest.

Robert is bang voor wat de schrik en emotionele schade kan aanrichten, als ze te horen krijgt dat de dochter van Els en Bianca in werkelijkheid haar dochter is.

Door de jaren heen zijn haar hersenbeschadiging en de gevolgen daarvan, meer en meer naar de achtergrond verdwenen.

Nadat ze aan Robert vroeg waarom hij, haar ouders en schoonouders geen Nederlands spreken, heeft Els haar rustig en eerlijk verteld hoe dat komt en haar Amerikaanse achtergrond duidelijk uitgelegd.

Echt verbaasd is ze er niet over. Ze accepteerde de feiten en doet haar best om er zo goed mogelijk mee om te gaan.

Ze heeft ondertussen goede contacten met mensen uit de buurt en komt graag in de supermarkt, waar ze haar kennen als een leuke, positieve vrouw met een goed gevoel voor humor.

Robert doet zijn best om Nederlands te spreken.

Als hij er niet uitkomt dan zegt hij woorden of zinnen in het Engels die zijn zoons dan voor hun moeder vertalen.

De ouders zijn er ondertussen ook aan gewend en als ze via FaceTime contact hebben dan is er altijd een zoon die vertaler is. Er wordt zelfs vaak om gelachen als Karen probeert zelf iets te vertalen maar dan soms

de plank volledig mislaat. En zo blijft de humor een belangrijk onderdeel van het contact met Amerika.

De oudste zoon Ryan heeft een cursus Nederlands gedaan en oefent dit zeer regelmatig met Nederlandse studenten op de universiteit.

Voor Karen is het heel fijn dat ze ook direct met haar oudste zoon kan praten, iets dat ze zeer regelmatig doen.

Soms komt er een vroegere collega stewardess van Delta Airlines langs om haar te zien. Iets waar ze blij van wordt.

Ze heeft haar best gedaan om Engels te leren in de hoop dat het luik in haar hersenen weer opengaat, maar het leverde haar alleen maar migraine en frustratie op. Na een aantal pogingen heeft Robert haar gezegd ermee te stoppen. Het leverde meer ellende op dan toegevoegde waarde.

En zo moest ook Robert aan zichzelf bekennen dat hij zich hier prima thuis voelt. Zijn werk samen met Manon loopt meer dan goed en ze zijn beiden dik tevreden. De samenwerking zorgt ervoor dat ze naast hun werk genoeg tijd voor een privéleven hebben.

Het eerste jaar nadat Karen uit de revalidatiekliniek kwam lag zijn nadruk vooral op zijn gezin maar dat is door de tijd heen weer terug op het oude niveau gekomen.

Als hij 's middags thuiskomt, zijn fiets parkeert, ook iets wat hij zich vroeger nooit heeft kunnen voorstellen dat hij op de fiets naar zijn werk gaat. Het bevalt hem prima. Al maken zijn collega's in Amerika er graag grapjes over.

Hij loopt het huis in en roept in half Engels en half Nederlands dat hij thuis is. Als eerste komt Lilly uit de woonkamer naar hem toe gerend.

“Oom Robert,” roept ze terwijl hij haar optilt en in de rondte draait.

In de kamer zit Els gezellig met Karen aan de koffie en Lilly wilde graag

mee naar oom Robert en tante Karen. Ook al kan ze niet direct met hem praten, toch is ze stapel op hem.

Ze wordt volgende maand alweer vier en wil hem uitnodigen voor haar verjaardagsfeestje.

Bij Robert op schoot moet ze eerst natuurlijk onderhandelen over het cadeau dat ze wil hebben. Ook zij is eraan gewend dat praten met Oom Robert altijd via iemand anders gaat in verband met het vertalen.

Het blijkt dat ze een poppenhuis wil.

“A dollhouse”. zegt Robert.

“Neehee, een poppenhuis”, verbetert ze hem.

Terwijl wij in de lach schieten glijdt Lilly alweer van zijn schoot af.

Als Lilly naar de tuin gaat om wat met een bal te spelen vraagt Robert hoe alles gaat, met haar en Bianca.

Daar kan Els alleen maar positief over zijn. Ze heeft naast haar taak als piloot, iets waar ze nog steeds van geniet, haar taak thuis.

Naast Bianca, die sinds de komst van Lilly volledig huisvrouw is geworden, en nog steeds blij is dat ze niet nog een keer zo'n vreselijke bevalling hoefde mee te maken. Al was het Els die beviel van Marnix en niet Bianca. Verder helpt ze Manon af en toe met wat hand en spandiensten. Sinds Sanne is verdwenen heeft Manon het moeilijk al doet ze haar best om dit te verbloemen.

Het laatste is een onderwerp waar Robert zich niet over uit laat maar waar Karen en de meiden het wel regelmatig over hebben, zeker omdat het voor ons zo'n volledige verrassing was.

Het huwelijk van Sanne en Manon kabbelde rustig door. Sanne als piloot en Manon als President-Directeur van haar wereldwijde bedrijf. Naast de uitjes naar de ouders van Sanne in Kuala Lumpur en de zakenreizen van Manon leven ze een vrij rustig leven waarin Els, Bianca en de kinderen Marnix en Lilly een vast onderdeel zijn.

Manon die sinds haar zware burn-out haar taken deelt met Robert, is eigenlijk best tevreden met haar leven, zeker nu ze in de veertig is.

Sanne is tien jaar jonger en hoewel ze het niet eens aan zichzelf wil toegeven voelt ze langzaam meer onrust in haar hoofd. Alles gaat goed maar is ook op een manier saai. Op het hoe en waarom ze deze onrust voelt, kan ze geen vinger op leggen, alleen dat het er is. Het is ook niet dat ze niet meer van Manon houdt, maar toch is ook dat gevoel niet meer wat het was.

Tot ze op een gegeven moment het gevoel krijgt dat ze vastloopt en een psycholoog bezoekt.

Naast haar gedwongen acceptatie dat ze op Manon verliefd werd en ook seksueel een relatie met haar kreeg, waar ze van Manon alle tijd voor kreeg, komt eruit dat ze vanaf haar tienerjaren altijd in een vaste relatie heeft gezeten en dus zich nooit de tijd gaf om op zichzelf te leven. En met leven wordt bedoeld, het studentenleven, uitgaan en reizen zonder een echt doel en/of een bepaalde tijd.

Hoewel ze met Manon veel heeft gereisd, meestal samen en soms als vakantie en met regelmaat als piloot.

Maar die reizen waren altijd beperkt qua tijd en bestemming.

De huwelijksreis was mooi en romantisch maar in de jaren erna is een romantische reis naar een willekeurige bestemming er nooit meer van gekomen.

Manon kreeg het te druk omdat haar vader het dagelijkse bestuur van het bedrijf aan haar overdroeg, wat uiteindelijk leidde tot de burn-out en de komst van Robert als steun.

Sanne probeert haar stemming zoveel mogelijk te verbergen maar dat hou je op den duur niet vol.

Tijdens een lunch waarbij Sanne geen woord heeft gezegd, stopt Manon met eten kijkt haar aan.

“Ik heb je de tijd gegeven om er mee te komen wat je dwars zit. Ik heb nu genoeg gewacht en tegen je sombere gezicht aangekeken. Zeg in hemelsnaam wat er is. Je hebt de hele maaltijd geen woord gezegd en het is echt de eerste keer niet.”

Om eerlijk te zijn weet Sanne niet waar ze moet beginnen en geeft in het begin Manon gelijk.

Na de eerste zinnen komt alles los en vertelt ze wat er met haar aan de hand is.

Manon luistert en zegt niets tot Sanne is uitgesproken.

“Heb je er niet aan gedacht dit met mij te bespreken, voor je naar een psycholoog ging. Ik dacht dat je weet dat je bij mij met alles kunt aankomen maar je hebt ervoor gekozen om het zelf proberen op te lossen wat duidelijk niet is gelukt.”

Sanne heeft haar tijdens het gesprek Manon niet aangekeken.

Ze staart naar haar bord en blijft even stil, dan reageert ze met: “Je hebt het al zo zwaar met je werk. Ik wilde je niet met mijn problemen opzadelen want ik weet dat ik je pijn doe.”

“We zijn nu 10 jaar getrouwd, je bent van een studente naar lerares naar verkeersvlieger gegaan. Beslissingen soms van mij, maar meestal van jou. Ik heb niets anders gewild dan jou gelukkig maken, iets waar ik dus niet in ben geslaagd. Maar je hebt me ook niet verteld wat ik fout deed en hoe je wel gelukkig had kunnen zijn.”

“Je hebt niets verkeerd gedaan! Ik zou niet weten wat je anders had moeten doen. Ik weet niet waar dit vandaan komt!”

De laatste woorden schreeuw ik uit. In de stilte die erop volgt krijg ik een huilbui.

Manon trekt mij naar haar toe en laat me uithuilen. Sanne zit meer in de knoop dan ze vermoedde. Maar ze zal niet opgeven. Nadat ze dik twee jaar geveld was door een burn-out heeft Sanne nooit opgegeven

voor haar te zorgen en alle problematiek op te lossen. Robert en Karen naar Nederland halen was daar een van.

Ze pakt het gezicht van Sanne in haar handen en zegt dat ze er alles aan zal doen om haar weer gelukkig te maken.

En zo wordt er voor de eerste keer in weken weer gezoend en geknuffeld. Dit zorgt ervoor dat de donkere wolken bij Sanne even verdwijnen. Tijd die Manon gebruikt om erachter te komen waar deze depressie, als je het zo mag noemen, vandaan komt en wat ze ertegen kan doen. Helaas weet Sanne dat ook niet. Ze heeft zich er al zo vaak haar hoofd over gebroken maar een oplossing gaf het niet.

Deze ervaring is maar een kort leven beschoren. Al snel is Sanne voor Manon niet meer echt bereikbaar. Op een gegeven moment is Manon het zat en stelt ze voor dat Sanne maar in het huis van haar ouders gaat wonen. Dat staat het grootste gedeelte van het jaar toch leeg sinds ze in Kuala Lumpur wonen.

Zonder er veel reactie op te geven, vertrekt Sanne uit de villa waar ze bijna twaalf jaar heeft gewoond. Op wat kleding na neemt ze niets mee. Ze spreken af dat ze wel zal blijven functioneren als piloot, iets dat haar afleiding bezorgd.

Manon heeft het er zwaar mee. Wel drukt ze Sanne op het hart dat ze niet van plan is te gaan scheiden, ze blijft hoop houden dat alles weer goed komt. Maar er komt wel een keer een einde aan de rek.

Echt reageren doet Sanne hier niet op. Daarvoor zit ze zelf te diep in de put.

De eerste avond belt Manon met haar ouders, die niet verbaasd zijn als ze dit horen. Ze heeft hun de afgelopen tijd op de hoogte gehouden dat het niet goed gaat met Sanne en dat ze zich hier behoorlijke zorgen over maakt.

Een paar dagen nadat Sanne in haar ouderlijk huis is getrokken vraagt Manon aan Els of ze bij Sanne wil gaan kijken of alles wel goed gaat. Als Els na het aanbellen niet opendoet gebruikt ze de sleutel die ze van Sannes ouders heeft gekregen om hun huis te onderhouden in de maanden dat ze in Kuala Lumpur wonen.

Els schrikt als ze binnenkomt. De post ligt in de gang en ook de keuken is niet opgeruimd.

Els blijft Sanne haar naam roepen maar krijgt geen enkele reactie.

De badkamer biedt dezelfde aanblik. De slaapkamer is leeg en ook daar is het een rommeltje. Sanne is nergens te zien.

Els vertrouwt het niet, zo is Sanne niet. Ze weet dat het niet goed met Sanne gaat maar dit is niet wat ze verwacht had aan te treffen.

Dit betekent dat het psychisch niet goed met Sanne gaat. Els belt met Manon en vertelt wat ze heeft aangetroffen.

Aan de reactie van Manon te horen is ze geschrokken en vraagt aan Els of ze enig idee heeft hoe en wat ze kunnen doen?

Het lijkt Els het beste om een gesprek met de huisarts af te spreken en aan de hand van die uitkomst eventueel de politie in te schakelen.

De volgende ochtend hebben Manon en Els een gesprek met de huisarts. Voor ze ernaartoe gingen hebben ze bij Sanne gekeken of ze thuis is geweest, maar er is niets in huis dat erop zou kunnen wijzen dat Sanne de afgelopen nacht thuis was.

Voorals Manon heeft een klem op haar maag van de zorgen, zorgen die ze uitspreekt in haar gesprek met de huisarts.

De huisarts zegt een indruk van Sanne te hebben als een vrouw die in moeilijke situaties doeltreffend te werk gaat en beslissingen neemt.

“Maar ook de sterksten kunnen eraan onderdoor gaan en we mogen aannemen dat dit met haar is gebeurd.”

Op de vraag van Manon wat nu het beste is om te doen, is de huisarts het eens met wat Els al opperde, de politie inschakelen.

Ze bedanken de huisarts en beloven hem op de hoogte te houden van nieuwe ontwikkelingen.

Bij de politie wacht hen een koude douche. Ze wachten minimaal tweeënzeventig uur na een vermissing plus dat Sanne een volwassen vrouw is die voor zover bekend is geen geschiedenis heeft van psychische ziektes. Als volwassen vrouw heeft zij ook het recht om niet gevonden te willen worden, al maakt haar omgeving zich daar zorgen over. Als ze het politiebureau uitlopen kookt Manon bijna van woede.

“Ze laten ons gewoon barsten, bekijk het maar met je zorgen. Wij staan liever achter een boom om te kijken of je geen kilometer te hard rijdt.” De politie is een vriend en het vertrouwen kwijt.

“Ik huur wel een privédetective. De politie heb ik niet meer nodig.”

Maar ook daar vangt ze bot. Puur en alleen omdat die geen enkel aanknopingspunt heeft waar hij zou moeten gaan zoeken.

Thuis belt Manon met mams in Kuala Lumpur en vertelt de stand van zaken. Eigenlijk het gebrek aan de stand van zaken.

Ze weet niets en krijgt geen enkele hulp van de politie noch van een privédetective, die wel wilt helpen maar door een totaal gebrek aan aanknopingspunten niet weet waar hij moet beginnen.

Onder het bellen door krijgt Manon van pure machteloosheid een huilbui, wat mams ertoe doet besluiten meteen naar Nederland te vliegen. Nog geen half uur later belt mams terug en geeft Manon het vluchtnummer en de tijd waarop ze op Schiphol landt. Manon belooft haar op te halen en bij ieder nieuwtje meteen te bellen.

Daarna belt ze met Els en Bianca om ze de update te geven.

En zo schenkt Manon zich een whisky in, een stevige.

“Sanne schat, waar ben je? Waarom doe je dit? Je maakt iedereen bang en je weet dat ik niet zonder je kan, als je problemen hebt laat wat van je horen, we zijn er voor je.” Manon zegt dit hardop.

Ze laat zich op de bank ploffen en neemt een tweede whisky en zelfs nog een derde er achteraan.

Uiteraard zijn Robert en Karen hier ook bij betrokken. Het eerste wat Robert doet als hij op kantoor komt is te vragen of er al wat nieuws is? Helaas is er niets nieuws dat ze aan hem kan vertellen. Sanne is verdwenen en niemand weet waar ze is en waarom ze verdwenen is.

Navraag bij luchtvaartmaatschappijen heeft ook geen nut omdat ze wegens privacy redenen niets mogen vertellen.

Het enige wat nog iets aan informatie kan verstrekken zijn de bankrekeningen op onze privé computer, maar dan moet ze haar bankpas of creditcard wel gebruiken.

Manon laat het werk aan Robert over, haar hoofd staat er niet naar.

De rest van de dag gaat ze eerst het huis van haar schoonouders minutieus doorzoeken op aanwijzingen waarom Sanne zo plotseling verdwenen is. Maar ze vindt helemaal niets en dus ruimt ze maar een beetje op zodat mams morgen niet in een puinhoop terecht komt.

De resterende uren rijdt ze rond in de buurt en daarbuiten in de hoop om maar iets te zien. Maar ook dit leidt tot niets. Hoe langer het duurt hoe wanhopiger ze wordt en tegelijk ook boos. Boos dat Sanne dit haar en haar naasten aandoet. Ze kent alle mensen zo goed en ze weet dat ze zich zorgen maken. Maar Sanne is altijd een vrouw geweest die zich om andere bekommerde. Wat is er toch gebeurd?

Die avond besluit ze voorzichtig met alcohol te zijn. Hoe ze zich ook voelt, whisky is geen oplossing. Ze moet morgenvroeg om half zeven op Schiphol zijn om mams op de halen en dat kan niet met een flinke whisky damp om haar heen, plus dat als er maar iets gebeurt of er is

een controle, dan is ze haar rijbewijs kwijt. Tijdens het tandenpoetsen kijkt ze zichzelf aan en zegt hardop dat ze sterk en gezond moet blijven. Het is makkelijk om je te laten meeslepen met je gevoelens, alleen lost dat helemaal niets op.

Met deze ferme beslissing stapt ze het bed in. Hoe lang het ook gaat duren, ik stop niet voor je gevonden bent Sanne! De volgende ochtend staat ze al voor zevenen in de ontvangsthal van Schiphol. De vlucht waar mams mee komt is al geland, het wachten is op de koffers.

Na een minuut of tien gaan de schuifdeuren open en komen de eerste passagiers naar buiten. De meesten worden opgehaald maar enkelen, meestal zakenlieden, lopen zonder op of omkijken door.

Dan zie ik mams. Ik zwaai maar ze kijkt zoekend de andere kant op. Ze kijkt nog zoekend rond maar dan ziet ze mij ook en zwaait.

We begroeten elkaar met een dikke knuffel en de vraag of er al wat bekend is. Ook mams moet ik teleurstellen. Zij begrijpt ook niet waarom Sanne dit doet. Het past zo niet bij haar.

Onder het lopen door naar de parkeerplaats nemen we mogelijkheden door om haar te zoeken. Vanmiddag is het achtenveertig uur geleden dat ze vermist is geraakt en kunnen we nu officieel aangifte doen bij de politie al wachten die nog vierentwintig uur voor ze beginnen met zoeken. Mams heeft nog het idee om berichtjes met foto in verschillende kranten te zetten. Wel met de achternaam van Tuijl, niet die van Manon, om oplichters niet de kans te geven geld van haar los te troggelen met valse ontvoeringen meldingen.

Manon vindt dit een uitstekend idee. Iets om vandaag in daden om te zetten.

Mams zet ik thuis af zodat ze een paar uur kan slapen. Ik waarschuw haar nog wel dat het niet bepaald netjes is in huis.

Het interesseert haar op het moment niets. Ze wil slapen en plannen maken om Sanne te vinden. Ze weigert nadrukkelijk om negatief te denken. Daar is geen enkele aanwijzing voor.

Manon is straal vergeten om wat inkopen voor haar te doen. Nu heeft ze niets in huis. Ze biedt aan om als mams slaapt naar de supermarkt te gaan. Ze vraagt nog wat ze wil hebben, maar buiten brood, beleg, koffie, thee en wat fris heeft ze geen speciale wensen.

De volgende dagen besteedt Manon 90% van haar werkdag om samen met mams een flyer en een bericht voor de landelijke en regionale kranten te maken en die te verzenden.

Op een gegeven moment trekt het zelfs de aandacht van een grote ochtendkrant die een artikel met foto op de voorpagina zet.

Maar al deze aandacht zorgt niet voor goede tips. Er zijn altijd mensen die het goed bedoelen en zeggen dat ze denken haar gezien te hebben. Manon belt iedere tip persoonlijk na en gaat bij twijfel zelf op de plek kijken, al heeft dat tot nu toe niets opgeleverd.

De dagen worden weken en die worden maanden zonder ook maar een teken van leven van Sanne.

Bij alle tips zit de gouden tip er niet bij.

Na drie weken is mams terug naar Kuala Lumpur gevlogen. Ook zij wist niet wat ze nog meer kon doen.

Voor Manon is het leven zoals voor Sannes verdwijning weer alledaags geworden. Hoewel het in haar hoofd blijft zitten zijn de dagelijkse werkzaamheden routine geworden, die ze deelt met Robert. De leegte die Sanne heeft achtergelaten, vult langzaam op met vergaderingen en buitenlandse bezoeken naast de regelmatige gang naar het hoofdkantoor in Washington.

Van de zware burn-out die haar zo hard en volledig plotseling trof is zo goed als niets meer over, zeker nadat Sanne ervoor zorgde dat haar werkdruk voor een flink deel door Robert wordt overgenomen.

De toch al goede relatie met Els en Bianca is door het gebeuren alleen nog maar beter geworden.

De twee kinderen zijn stapel op tante Manon en zij op hen. Ze kan het niet laten ze te verwennen met cadeautjes en leuke pretparken, iets waar ze net als alle kinderen dol op zijn.

Els neemt haar gezin regelmatig mee op uitjes naar interessante plekken in Europa. Daarvoor vliegt ze met de Pilatus, het vliegtuig dat voor Sanne is aangeschaft en ervoor zorgde dat zij ook haar brevet haalde. Daarnaast is ze bezig om captain op de Global te worden, waar ze alle tijd voor neemt. Haar gezin gaat uiteraard voor, al geeft ze een flink deel aandacht aan Manon en Karen en haar gezin.

Om Robert ook Nederlands te leren praat Manon zo vaak als het kan Nederlands met Robert. Wat hij niet begrijpt vertaalt ze in het Engels en gaat daarna weer door in het Nederlands.

Over terug naar Amerika wordt niet meer gesproken. Zeker niet nadat Karen door haar hersenbloeding geen Engels meer spreekt maar ook omdat ze zich hier zo thuis en op hun gemak voelen.

Op een dag realiseert Manon zich dat Sanne al een jaar spoorloos verdwenen is. Actief naar haar zoeken is gestopt. De politie gaat er van uit dat ze zeer waarschijnlijk niet meer in leven is.

Iets waar ze zelf ook rekening mee houdt. Martijn die haar ook steunt wil er nog niet echt aan, maar ook hij heeft zijn hoop wel een beetje verloren, ook al zal hij dat niet zomaar zeggen.

Hij is nu met Cora getrouwd en ze zijn ouders van twee kinderen waar ze beiden blij mee zijn. Hij had nooit gedacht dat hij een vadertype zou zijn maar dat is hij wel degelijk.

Manon is op hun huwelijk geweest. Het was een niet te grote romantische bruiloft en Cora zag er schitterend uit in haar bruidsjurk. Thuis kijkt ze zich in de spiegel aan en vraagt hardop hoe ze verder wil gaan?

Blijft haar huis een stille getuige van wat er eens was of is het tijd om het aan het heden aan te passen? In een seconde besluit ze te gaan opruimen. Zo goed als alles wat aan Sanne doet denken wordt weggegooid, gaat naar de kringloop of naar de opslag. Wel zal ze aan Els en Bianca en mams vragen of ze wat willen hebben ter nagedachtenis aan Sanne.

Naar beiden schrijft ze een mail waarin ze het een en ander uitlegt.

De reactie laat niet lang op zich wachten. Paps en mams willen graag een paar foto's hebben, ook enkele waar wij op staan. Ik zal er een paar uitzoeken en laten inlijsten.

Ook Els en Bianca willen graag wat foto's, maar vooral Els wil ook foto's waarin ze samen achter de stuurknuppel zitten van de Pilatus en de Global, maar daarnaast wil ze ook graag de captains blouse met de gouden strepen hebben. Die blouse was voor haar een deel motivatie om het brevet te halen op beide vliegtuigen.

Manon bestelt voor het gemak een pizza. Iets wat ze normaal gesproken niet snel doet.

Puur en alleen om ervoor te zorgen dat ze door dit soort eten niet zal dichtgroeien. Het afgelopen jaar heeft ervoor gezorgd dat ze twee a drie maten is afgevallen en dat wil ze graag zo houden.

Ze staat op, loopt de slaapkamer in en begint alle kleding van Sanne op het bed te gooien. In de kluis liggen de papieren zoals de aankoop van de villa en brevetten van Sanne. Deze laat ze maar liggen, daarvoor zijn ze te belangrijk en onvervangbaar.

Uit de laden haalt ze haar lingerie en gooit die op een stapeltje naast de kleding. Voor haar bed zet ze de schoenen neer. Dat zijn niet te veel paren. Vervolgens pakt ze een plastic zak en loopt de badkamer in. Alle verzorging producten en de tandenborstel verdwijnen in de zak. Binnen een uur heeft ze alles in de slaapkamer op bed gelegd en gaat beslissen wat ze ermee gaat doen.

Op dat moment belt Els en vraagt of ze al begonnen is?

Als Manon vertelt dat alles van Sanne voor zich ligt zegt Els: “laat maar even liggen, ik kom eraan, samen maak je een betere verdeling en voorkom je dat je later spijt krijgt dat je niets tastbaars van haar hebt.” Manon moet toegeven dat Els zoals gewoonlijk gelijk heeft en laat de boel de boel.

Net als ze denkt waar blijft mijn pizza, gaat de deurbel en wordt die bezorgd met een excuus dat het te lang duurde omdat het drukker is dan verwacht. Gelukkig is de pizza nog warm en Manon gaat aan de tafel zitten. Op het moment dat ze na de pizza een kop koffie maakt loopt Els binnen. Die heeft al jaren een sleutel van de villa. Els schenkt voor zichzelf ook een koffie in en gaat aan tafel zitten.

Als eerste vraagt ze hoe Manon erop kwam om Sanne uit hun huis te ruimen. Die reden is duidelijk. Ook Manon gaat ervan uit dat Sanne niet meer in leven is. Dus komt het moment om het huis op te ruimen om te voorkomen dat het een soort van gedenkplaats wordt.

Mijn leven gaat door, waar het leven van Sanne gestopt is.

“Waar heb je alles liggen”?

“Op het bed in de slaapkamer”.

“Vind je goed dat ik even kijk en uitzoek wat ik voor ons wil meenemen”?

“Ga je gang, leef je uit. Hoe meer je hebben wilt hoe minder ik naar de kringloop hoef te brengen”.

Els loopt de slaapkamer in en komt na een goed kwartier met enkele kledingstukken naar buiten.

“Is het goed als ik deze meeneem? Kan ik later de kinderen over haar vertellen”.

“Ik vind het allemaal prima. Geef het liever aan jullie dan aan totale vreemden”.

“Ik heb een goed idee. Zal ik wat over is meenemen, dan hoef jij het niet naar de kringloop te brengen. Het gaat tenslotte wel over Sanne met wie je tien jaar getrouwd was”.

“Een prima idee Els, zoals ik van je gewend ben. Zal je helpen alles in je auto te leggen. Maar eerst een glas wijn. Het is tenslotte een gedenkwaardige gebeurtenis.”

Even komen er tranen in de ogen van Manon, hoewel ze denkt dat die er niet meer zijn na al die maanden van hoop en gemis die op niets uitliepen. Els trekt Manon naar zich toe en knuffelt haar zoals ze al zo vaak heeft gedaan het afgelopen jaar.

Als Manon haar natte gezicht terugtrekt veegt Els haar wangen droog en zoent haar.

“Je weet dat we van je houden hè”?

Met Manon gaat het alweer beter.

“Een zoen, een gewone zoen is toch iets wat ik het meeste mis”.

Dan doet Els iets wat Manon nooit heeft verwacht. Ze pakt Manons hoofd en zoent haar. Een echte zoen met mond open en neemt er de tijd voor.

Manon kijkt haar daarna verbaasd aan.

“Ook dit hoort bij houden van”. Is de reactie van Els.

“Wordt Bianca niet jaloers”?

“Echt niet. Trouwens die heeft veel meer met jou gedaan dan alleen een

zoen en buiten dat, ze weet hoe goed onze relatie is en dat er geen enkele reden is om jaloers te zijn.”

“Dan nu maar een glas wijn. Maar het is echt fijn, dat je me zoende”.

En zo kletsen ze nog even door voordat we alles naar de auto van Els brengen.

Manon zwaait haar nog na als ze wegrijdt. Ze voelt zich opgelucht. Haar huwelijk met Sanne is voorbij of ze nog leeft of niet, ze moet en gaat door. De volgende ochtend vertelt ze aan Robert wat ze gisteravond heeft gedaan. Hij is het volledig met haar eens. Je zult eens een beslissing moeten nemen en daar staat geen juiste tijd of plaats voor. Die beslissing kun je ook niet forceren, die komt als de tijd er rijp voor is. Na een uur of twee werken gaat Manon er even vandoor en komt terug met een heerlijke taart van de banketbakker.

“Lekker, maar is het niet wat veel voor ons tweeën”?

“Nee, wat er over is neem je mee naar huis voor Karen en de kids”.

“Het is maar goed dat ik tegenwoordig naar de sportschool ga, anders had ik weer nieuwe pakken moeten kopen”.

“Je koopt toch regelmatig nieuwe pakken? De maat die je had toen je hier net kwam, heb je volgens mij allang niet meer”.

“En daarom ga ik ook naar de sportschool om te redden wat er nog te redden valt”.

Een week later zijn de foto's naar paps en mams verstuurd en zijn ook de laatste kleine dingetjes opgeruimd.

Ergens geeft het een opgeruimd gevoel maar ook een leegte. Ze weet even niet hoe ze verder moet. Blijft ze single of staat ze al open voor een nieuwe liefde?

Met haar huidige levensstijl komt ze haar huis niet uit. Wonen en werken zit onder één dak en ontmoet dan maar eens iemand.